

stigelser ophæves, inden Loven træder i Kraft; det kan see, men det vide vi ikke. Nu forekommer det mig at være i sin Orden, at, saalænge disse Begunstigelser bestaae, maatte Ministeriet ogsaa kunne tilstaae lignende Begunstigelser; det er f. Ex. en bekjendt Sag, at Banker, Sparekasser og lignende Laaneinstitutter have betydelige Begunstigelser i Henseende til det stemplede Papirs-Brug. Naar nu et saadant Institut skulde ønskes dannet, f. Ex. i en By, hvor der intet har været før, vil altsaa en sliq Bevilling, efterat denne Lov er traadt i Kraft, ikke kunne gives uden ved Lov, naar den omhandlede Bestemmelse i § 74 bliver staaende; men dette kan jeg ikke see kan være rigtig, da saadanne Laaneanstalter ikke kunne udholde Concurrance med andre lignende Laaneanstalter, saalænge de ikke have de samme Begunstigelser i Henseende til Stempletpapir, og derfor troer jeg, at det vil være i det Almindeliges Interesse, at der gives Ministeriet den samme Myndighed som hidtil til at fritage for Brugen af Stempletpapir. Det er jo ingen Forpligtelse, der paalægges Ministeren; thi finder han, at Bevillingen ikke bør gives, kan han jo sige nei, og dersom da Noget vil forsøge at faae en Lov gennem Rigsdagen, staaer det dem jo frit for. Dernæst maa jeg bemærke, at der hidtil er givet Bevillinger for Fritagelse af Stempletpapir i Diemed, som synes saa ubetydelige, at en Lovs Indbringelse ikke kunde være passende, f. Ex. naar der er givet Begunstigelse eller Fritagelse for Stempletpapir til Udstedelse af Skjøde og Panteobligation paa en Eiendom, der er indkjøbt enten til en offentlig eller privat Stiftelse, hvis Diemed ansees for at være særdeles gavnligt for en vis Klasse Personer, saasom for aldrende eller trængende Haandværksvende eller Mestere — eller naar der er givet Fritagelse i lignende Retning til Indkjøb af Skoler, f. Ex. af Bøndehøjskoler; det forekommer mig virkelig beehverligt, at der absolut skal gaae en Lov gennem Rigsdagen for en saadan Bevillings Skjold. Det kan jo dog heller ikke være Meningen, at det, hvergang der kom en saadan Ansøgning ind, skulde være Ministerens Pligt at fremlægge et Lovforslag derom; han maatte jo kunne sige Nei, og saa maatte Vedkommende see, om

han kunde faae det gennem Rigsdagen. Den ærede Ordfører talte om, at dette Forslag skulde være principstribtigt, at det skulde være imod Grundsætningerne i denne Lov. Han siger nemlig, at i det Dieblif, vi give en almindelig Lov om Brugen af Stempletpapir, skulle vi begrænse Regjeringen saaledes, at den ikke kan forandre Noget i Loven; men jeg maa dog henlede Opmærksomheden paa § 79, hvori der staaer, at Indenrigsministeren kan aldeles eftergive Stempelmulcter, og det troer jeg vil blive almindelig anvendt, ligesom det ogsaa vil kunne blive en væsentligere Indskrænkning i Lovens Anvendelse end den, der vil komme frem ved nogle enkelte Bevillinger. Dernæst er der i § 75 foreskrevet, at det ved Lov skal afgjøres, hvilke Bevillinger der skulle blive staaende ved Magt. Jeg troer, det er en unyttig og overflødig Bestemmelse; thi naar Ministeren efter § 75 har faaet undersøgt, hvem der har Ret til at bruge ustemplet Papir istedetfor stemplet, eller hvem der har Rettelse i den Henseende, saa vil han jo komme med en eller flere Love derom; det er ikke nødvendigt at give en Forskrift i saa Henseende. Dersom der er saadanne Tilfælde, som Ministeren maatte finde ikke skulle ordnes ved nye Love, seer jeg ikke, hvorfor man skal tvinge ham til at bringe dem ind for Rigsdagen, og jeg troer derfor, at Lovkastets § 75 med Undtagelse af dens Slutning kan være meget brugbar. Der staaer endnu et Endringsforslag tilbage, som jeg skal tillade mig at omtale, nemlig det under Nr. 87, hvor nogle Medlemmer af Udvalget og jeg som Fleertal have stillet Forslag om Forandring i § 78. Den nævnte Paragraph gaaer, som udvillet af den ærede Ordfører, ud paa, at Enhver, der er deelagtig i en Stemplelovertrædelse, skal lide den fulde Straf; Fleertallets Forslag gaaer derimod ud paa, at der kun skal finde Straf Sted for een af de Skuldige. Den ærede Ordfører meente, at da nu Mulktterne ere nedsatte til det Femdobbelte, medens de før have kunnet gaae op til det Tidobbelte, saa skulde deri ligge en Lempelse af Straffen. Det er jo vistnok efter Ordlyden saaledes, men efter den Maade, hvorpaa Indenrigsministeriet hidtil har anvendt Mulktstykket i Stemplelager, finder der ikke nogen Nedsættelse Sted efter